

terrazza se prolongó hasta media tarde. Los cuerpos ya acostumbrados a la altura deseaban la llegada del próximo amanecer.

La quinta etapa nos devolvía a Austria y fue un día de prestar atención. Puede presentar dificultades si no se madruga. Obligatorios los crampones para salvar la Rote Furka, un collado cuya inclinación supera los 45°. Luego la travesía, si se quiere no perder altura, es una media ladera al Este, que recibe desde primeras horas los rayos del sol, muy inclinada, larga y por lo tanto muy avalanchosa. En caso de dudas es recomendable descender al fondo de la hondonada. Siempre es más seguro salvar la vida que arriesgarse.

El pico de este día es el Sonntag Sup (2.888 m.), bellísima cima, como un pan de azúcar, blanco inmaculado y que ofrece un descenso sobre nieve suelta. Con esquís siempre se llega rápidamente a los refugios, aunque estén lejanos. En esta ocasión Saarbrücker hütte (2.538 m.) nos iba a reservar una sorpresa.

Tertulia en la puerta de Saarbrücker hütte, antes de la última noche.

Foto: Jesús M. Alquezar

Foto: Jesús M. Alquezar

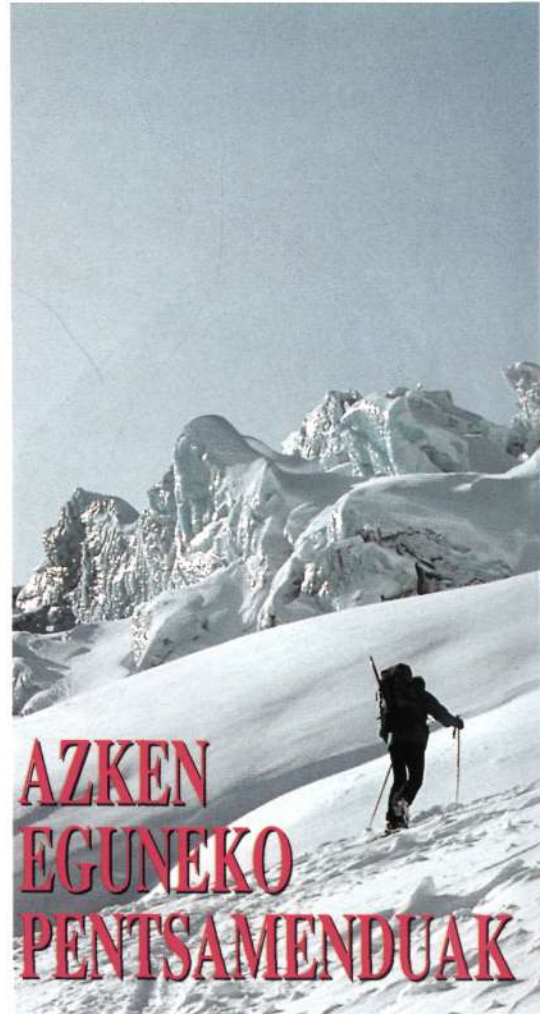
Al son del clarinete

Situado sobre un alto, Saarbrücker hütte y su guarda nos recibieron como si fuéramos viejos amigos. Mejores atenciones no se pueden pedir. El sabía que era nuestra última noche en la montaña, que volvíamos al mundo cotidiano y deseaba que guardáramos un grato recuerdo. Nuevamente en la cita los grenobleses, guipuzcoanos y la pareja de Huez. Es también un refugio diferente. A la antigua usanza, pequeño, tipo pirenaico, sin las múltiples salas de los del extinguido régimen, pero extremadamente pulcro y bien vestido. La cena y sobremesa, ya con los del país vecino amigos, se desarrolló al son del clarinete, concierto de músicas populares austríacas que nos ofreció el guarda. Las copas de snaps que circularon por las mesas no prolongaron la fiesta, porque aún nos quedaba otra etapa...

El sexto día fue la clausura del festival. Un larguísimo descenso hasta Galtur 1.584

Al son del clarinete. El guarda nos despide tocando su instrumento preferido.

m. sería el colofón inmejorable. Pero si hace buen tiempo se debe intentar la ascensión al Klein Seejorn (3.032 m.). Así lo hicimos, aunque sin llegar a la cima. Una placa de viento, muy clara, nos obligó a ser prudentes. La bajada fue de las más largas que recuerdo, con bellas panorámicas de la travesía. Esquíabamos al son del clarinete, cuyas notas nos acompañaban desde la puerta de Saarbrücker. El guarda nos había despedido tocando su instrumento preferido. Inolvidable colofón para una travesía invernal diferente, relativamente no difícil, bien comunicada, sobre glaciares amplios de suaves vertientes y tramos de dificultad, donde nunca el peligro está absolutamente exento. Una combinación que nos obliga a recomendarla. ■

Iñaki Bengoetxea Sorozabal

SEIGARREN eguna, nere barruan gauza arraro bat sentitzen hasia naiz. Ez dakit zer gertatzen zaiten; burutik pentsamendu kontradiktorioak joan eta etortzen zaizkit. Alde batetik mendi hauek utzi nahi ditut, nekatuta nago, aste osoa daramat jende berdinarakin, zibilizazioara jeitsi nahi dut; beste aldetik berriz mendi hauetan jarraitzea pentsatzen dut, hemen pakea sentitzen da, momentu txarrak ere igarotzen dira baina nere ustez momentu onak askoz ere gehiago dira.

Eta orain ulertzen dut

Baina esaten den bezala gauza on guztiak bukaera bat daukate eta ala da. Atzean gelditzen dira prestakizun guztiak: zein lekutara etorri aukeratzea, aterpeen erreserbak egin beharra, aitari urte askotan zehar emandako koñazoa berarekin horrelako eginkizun batean partizipatzen uzteko. Eta egia esan orain ulertzen dut zergaitik itxaron behar izan dut hainbeste denbora. Ez dakit kirol guztien artean hau gogorrena izango den edo ez, baina gogorrenetako bat bai eta gorretarako fisikoki egoera on batean egotea komenigarria da.

Baina hainbeste itxaroten egon naizen aste ansioso hori bukatzen ari da. Beharbada laborpen bat egiteko eta ondorioak ateratzeko garaia iritxi da; lehendabiziko egunetan urduri sentitzen nintzen, ez nuen fra-

kasatu nahi. Hau Alpesetan nere lehendabiziko esperientzia da, eta gauzak ondo ateratzea nahi dut. Uste dut asmo hau, egunak joan egunak etorri, lortu dudala eta batez ere nere ingurunean zegoen taldearen kulpagatik. Horregatik eskerrak eman nahi diet zeren eta beraiekin gabe aste hau guztiz desberdina izango zen.

Eguraldiaz

Beste puntu nagusi bat horrelako proiektu batean eguraldia da; guk adibidez lehendabiziko eguna ezik, eguzkia taldearen beste partaide bat bezala eduki dugu. Lehendabiziko egunean berriz; lainoa, elurra ... azken finean eguraldi oso txarra. Egia

Fotos: I. Bengoetxea

esan ez zitzaigun asko axola zeren eta egun hontako finalidadea aterpera iristea zen, inungo tontorretik edo eta lepotik igaro gabe, eta gainera atera ginen herritik aterperaino bidea oso ondo adierazia zegoen galtzeko posibilidaderik.

Pentsatzen nuen dena pikutara joango zela, batez ere afaldu ondoren eta oheratu baino lehen mantentzen genuen elkarrizketan batek galdetu zuenean ea hurrengo goizean zer egingo genuen denbora horrela jarraitzen bazuen. Baina ez, hori ez zen gertatu eta eguraldiak gu lagundu nahian, aste osoan eguzkia eskeini zigun. Beraz lehendabiziko eguneko larritasuna igaro eta gero beste guztiak berdintsuak ziren; eguraldi ona, arratsaldeko ordubaterako edo ordubirako bukatzen genuen eguneko lan gogorrena, aterpean zerbait jan, tertulia, txisteak, bromak, hurrengo eguneko plana prestatu; mahai gainean mapa jarri eta ikusi zein tontorrera igo, zein lepotik pasa ...

Gure artean giro oso ona zegoen ez zeuden haserretik ez eta arazorik. Esan daiteke dena pentsatu genuen bezala igaro zela.

Burua altxatzen dut eta taldea hurruntzen ari da, oraindik ez dugu bukatu eta ni hasi naiz ondorioak ateratzen, beraz martxan jartzen naiz berriro.

Ez da zaila

Trabesi hontako azkeneko zatia, azkeneko malda bera, fondo eskiko pista batetik zehar doa, han hurrutian Wirl herria ikusten da, gure amaiera puntua, tristura menderatzen nau. Wirlera iristerakoan dena besarkadak eta zorionak dira, norbaiteri malkoren bat ere ihes egiten zaio, eta egia esan ez da gutxi gorako: ez ditut hitzak aurkitzen momentu hau deskribatzeko. Trabesi hau ez da Alpesetako zailenetako bat, baina bai oso polita. Ezin dut beste batekin konparatu zeren eta neretzat hau lehendabizikoa izan da. Baina esan desaket asko gustatu zaitela; tontorretik zeuden bistak izugarriak ziren, nahiz aurrera nahiz atzera, leku guztitatik mendiak eta mendiak ikusten ziren eta gainera denak elurrez estalirik; denboraldi hontan elur asko aurkitu genuen.

Komentatu dut teknikoki trabesi hau ez zitela oso zaila eta gogorra irudi, eta egia da; desnibelak ez ziren oso handiak, eta gauza oso inportante bat malda berak malda gorak baino luzeagoak ziren, eta beti bukaeran zeuden. Nire ustez eskiko modalidade hontan hasiak direnentzako trabesi egokia.

Nire kasuan adibidez; urte asko dira modalidade hau praktikatzen, baina kasu gehienetan egun bateko edo biko irteerak ziren eta zerbait faltatzen zidala sentitzen nuen, ez nintzen gustora geratzen. Orain berriz, behin trabesi hau bukatu ondoren guztiz atseginez geratu naiz. ■

Dos instantáneas en las que se aprecia como vamos pasando por debajo de los seracs rogando que no se caiga ninguno de ellos.